

Szakít Szakít Szakít

Egy kávéházban szakítottak. Egy puccos kávéházban. Nem azért, mert megengedhették maguknak. Nem is a méltó befejezés illúziója kedvéért. (Hiszen sejtelmük sem volt a végről.) Egy kávékülönlegesség miatt, amit a férfi fedezett föl néhány nappal korábban. A nő a csésze fölé hajolt. Az illat és a bizarr délutáni fény megindította. A forróság a kulcsontjából kúszott a torkán át a homlokába. A férfi háttal ült az ablaknak. Nem ismerte fel az arcát. Idegen szempár kutatott riadt tekintetében, idegen szemöldökív, orrgörbület, szájvonal, sosem látott szemölcs az állon, ami viccesen bemozdult, amikor beszélt. A furcsán rekedt hang senkiére nem emlékeztette. Nem is értette, mit mond. Nem tudom, mondta a nő többször, ami valahogy mégis illett a férfi mondataihoz, mindig bólintott, rövid szünetet is tartott, és nem indított nagy hangszúllyal. Én is, mondta a nő többször, majd néhányszor azt, hogy én se. Hosszú félórák teltek el, a nő kért még egy kávé. Az illat ezúttal nem okozott testi elváltozást. Elvesztettem vagy elvesztem, mondta két korty között. A férfi megdöbbsent. Bevágott közéjük a fény. Nem értem, mondta a férfi többször. Aztán sokáig magyarázott minden indulat nélkül. A nő az üres cukros tasakot gyűrögette, simogatta. Én, kísérletezett egy mondatnál időnként, de egyszer sem folytatta. A férfi türelmesen kivárt mindig, pedig a mondatkezdemények állandóan megszakították a gondolatmenetét. Én, indított a férfi a kurta mondatokat. Nem, kezdte a hosszú szószövevényeket. A nő ezt a két szót érzékelte a szaggatott ritmusú beszédből. Amikor a férfi hozzáért a kezéhez, elhúzta. Én sem, mondta nagyon halkán. Majd még halkabban hozzátette, már nem. Az arcukat elválasztó fénypászma hirtelen eltűnt. A nő gyönyörködött az idegen arcon heverő árnyékokban. A férfi félreértette a kicsi mosolyt a diszkrétén rúzsosított száj sarkában. Semmi baj, mondta biztatón. Persze, mondta a nő élénken, majd felállt, sárga kezításkájával elindult a mosdó irányába. A férfi végig követte a tekintetével. A karcsú boka, a szép vonalú lábszár látványa mindig elégedetté tette. Most hiába várta az ismerős érzést. Mint ahogy a nőt is. Hosszú, értelmetlen percek kúsztak a kulcsontjából a torkán át a homlokába. Amikor már nem bírta tovább, odaintette a pincért, hogy lenne kedves benézni a mosdóba, hátha valami kellemetlenség érte a nőt. De hiszen vagy húsz perce elment, mondta meglepetten a lány. Hová, ugrott fel a férfi, majd zaklatottan pénzt szórt az asztalra, jóval többet, mint amennyit a számla mutatott volna, ha megvárja. Az utcán tanácstalanul tekintélt különböző irányokba. Aztán elindult a lakásuk felé vezető legközelebbi úton.

Fúj a szél, leveleket kergetett a járdán. Sárga és barna leveleket. A nő táskájának és kabátjának a színei keringtek az aszfalt repedései fölött. A férfi hol tűnődve mendegélt, hol

megszaporázta lépteit. Kabátja szárnyát kétoldalt cibálta a szél. Nem értem, hajtogatta magában. A házfalak sárgán szikráztak. Barna fény csorgott az ablakok üvegén. Én nem, gondolt néhány bonyolult magyarázkodást. A szél a szemébe kavarta a port.

A járdán guggoló kislányba csaknem belebotlott.

Én nem, akarta mondani a férfi.

Tudom, mondta a kislány. Nekem is csípi a szemem.

Megleپően tisztán beszélt, pedig háromévesnél nem lehetett több.

Micsoda, motyogta a férfi.

Hát a könnyem. Nem engedem ki. Mert akkor meglátják.

Baj, ha meglátják?

Baj hát. Butaságot kérdeznek. Inkább csípje. Te miért nem engeded ki?

A férfi akkor vette észre, miért guggol a kislány. Apró bal kezében maroknyi hajtincset szorongatott. A járdáról szedegette. A házfalak mentén, ameddig látott, további tincsek tekerгöztek. Világosbarnák, mint a kislány fürtjei.

A férfire émelgés tört.

Miért gyűjtögeted, akarta kérdezni, mikor erőt vett magán.

Nézd, mennyi, emelte a bal karját a kislány. De még elég sok maradt. Segítesz?

A férfi irtózva nézte a fel-felröppenő hajcsomókat.

Kinek, akarta mondani.

Csak egy kicsit, csilingelte a kislány. Megfogod, amit összeszedtem?

A férfi fel sem ocsúdott, máris a kezében találta a poros tincseket. Nem volt kellemetlen a tapintásuk.

Sietni kell, mert a szél ellopkodja, mondta a kislány, és biztatóan rámosolygott.

A férfi leguggolt. Válogatta a hosszú barna hajszálakat a sárga-barna levelek közül. A markában lassan összegyűlt egy lófaroknyi.

Ügyes vagy, mondta a kislány. Ha végzünk, kiengedheted.

De akkor minek szedegettük, értetlenkedett a férfi

Nem a haját, magyarázta a kislány

Hanem.

A könnyeket. Tele van a szemed. Látom.

A por, mentegetőzött a férfi, televágta a szél a szemem.

Attól még kiengedheted, vont a vállát a kislány.

A férfi megenyhült, igazad van. És mi lesz a hajjal.

Hazaviszem, mondta eltökélten a kislány.

Anyukád nagyon fog örülni, heccelődött a férfi.

Bizony fog. Legalább visszakapja, erősködött a kislány.

Jó vicc, a férfi kényszeredetten felnevetett. Minek vágta le, hogy aztán még szét is szórja.

Ez nem vicc, mondta komolykodva a kislány. Apa úgy szereti anyát, hogy néha szakít a hajából.

A férfi megborzongott. A nőre gondolt, ahogy beletúr a hajába. Ahogy a tarkó fölött megáll a kéz. Ahogy simogat. Aztán szakít.

Simogat.

Szakít.

Sírj nyugodtan, mondta a kislány, én nem kérdezek butát. Most már ideadhatod. Elbírom egyedül is.

Sárga és barna levelek zizegtek a lábuk alatt, amikor elindultak. A kislány óvatosan lépkedett, két apró markával körbeszorította a tömérdek haját. Annyira vigyázott, hogy még köszönni is elfelejtett, amikor befordult a legközelebbi mellékutcába. Nem nézett hátra.

Elbírom, gondolta a férfi, miközben egy könnycsepp gurult ki a jobb szeméből. Elmaszatólódott a lába előtt a sárga, a barna.

Egyedül is.

